

TE DRUK OM NIET TE BIDDEN

DE DRUK^{OM}
NIET
DE BIDDEN
BILL HYBELS

Copyright eerste editie © 1988 Bill Hybels
Copyright tweede editie © 1998 Bill Hybels
Voor het eerst gepubliceerd in 1988 door Intervarsity Press, U.S.A.
Oorspronkelijke titel: Too busy not to pray
Copyright © 1991 Nederlandse uitgave: Gideon
Auteur: Bill Hybels
Vertaler: drs. J. Messchendorp
Omslagontwerp: David Sörensen
Jaar van uitgave: 1991

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN 978-90-6067-8602

NUR 707

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm
of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

No part of this work may be reproduced in any form by print,
photoprint, microfilm or any other means without
written permission of the publisher.

Inhoud

God roept ons in zijn aanwezigheid

1. Gods aanwezigheid en Gods kracht 7
2. God is bereid 15
3. God is machtig 27

God nodigt ons uit om met Hem te praten

4. Goede gewoonten ontwikkelen 39
5. Bidden als Jezus 45
6. Een model voor het gebed 55
7. Gebed dat bergen verzet 69

God verwijdert de barrières tussen Hemzelf en ons

8. De pijn van het niet-verhoorde gebed 79
9. Gebedsbarrières 89
10. Geen zin meer hebben om te bidden 99

God spreekt tot ons hart

11. Gas terugnemen om te bidden 109
12. Het belang van luisteren 119
13. Hoe kunnen we Gods leiding opmerken? 129
14. Wat moeten we doen met leiding? 137
15. Leven in Gods aanwezigheid 149

Studievragen 161

Leidraad voor persoonlijk of gezamenlijk gebed 171

Gods aanwezigheid en Gods kracht

Gebed is een onnatuurlijke bezigheid

Van jongs af aan leren we op onszelf te vertrouwen in onze moeizame pogingen zelfstandigheid te verwerven. Gebed gaat regelrecht tegen die norm in. Het is een aanslag op onze menselijke autonomie, een beschuldigende vinger in de richting van onze onafhankelijkheid. Carrièrejagers, mensen die hun doel op eigen kracht willen bereiken, schamen zich ervoor hun drukke schema voor gebed te onderbreken.

Gebed is onze trotse, menselijke natuur vreemd. En toch komen we allemaal, vroeg of laat, op een punt waar we op onze knieën vallen, het hoofd buigen, de aandacht op God vestigen en bidden. Misschien kijken we naar links en naar rechts, om ons ervan te verzekeren dat niemand kijkt; misschien staat het schaamrood ons op de kaken; maar ondanks het feit dat het onwennig voelt, bidden we toch.

Wie of wat beweegt ons ertoe te bidden? Ik zie twee mogelijke verklaringen.

Omringd door Gods aanwezigheid

Ten eerste begrijpen we intuïtief of door ervaring dat *de meest diepgaande gemeenschap met God alleen door gebed tot stand komt*.

Vraag het maar aan mensen die door een tragisch gebeuren of een beproeving, pijn of verdriet, mislukking en nederlaag, eenzaamheid of discriminatie heen zijn gegaan. Vraag wat er in hun ziel gebeurde, toen ze uiteindelijk op hun knieën vielen en hun hart uitstortten voor de Heer.

Deze mensen zeiden het volgende: ‘Ik kan het niet uitleggen, maar ik had het gevoel dat God me begreep.’

Anderen zeiden: ‘Ik voelde Gods aanwezigheid om me heen.’

Of: ‘Ik voelde een troost en een vrede die ik nog nooit eerder gevoeld had.’

De apostel Paulus was bekend met deze ervaring. In zijn brief aan de christenen in Filippi schreef hij: ‘Weest in geen ding bezorgd, maar laten bij alles uw wensen door gebed en smeking met dankzegging bekend worden bij God. En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten behoeden in Christus Jezus’ (Fil. 4:6,7).

Een aantal jaren geleden overleed mijn vader, een nog relatief jonge en zeer actieve man, aan een hartaanval. Op weg naar mijn moeders huis in Michigan vroeg ik me af hoe ik nog kon functioneren zonder hem die altijd meer in mij geloofd had dan enig ander mens ooit heeft gedaan of zal doen.

Die nacht in bed worstelde ik met God. ‘Waarom moest dit gebeuren? Zal ik over het verlies van mijn vader heenkomen? Als U echt van me houdt, hoe kon U me dit dan aandoen?’

Plotseling, midden in de nacht, veranderde alles. Het was alsof ik een hoek om was geslagen en nu een nieuwe richting opging. God zei eenvoudig: ‘Ik ben machtig. Ik ben genoeg voor je. Op dit moment twijfel je daar nog aan, maar vertrouw me.’

Deze ervaring klinkt misschien onwerkelijk, maar de gevolgen waren overduidelijk. Na die nacht van wanhoop en tranen werd ik nooit meer geplaagd door twijfel – hetzij aan Gods zorg over mij, of aan mijn vermogen het leven zonder mijn vader aan te kunnen. Verdriet is er wel. Zijn dood heeft een diepe wond geslagen, en ik zal hem blijven missen. Maar de ervaring heeft me niet stuurlaas gemaakt, zonder anker of kompas. Midden in de diepste duisternis die ik ooit gekend heb, schonk een overweldigend intiem moment met God me moed, geruststelling en hoop.

Een intieme relatie

Gebed is niet altijd mijn sterkste kant geweest. Jarenlang, zelfs als voorganger van een grote gemeente, *wist* ik meer over gebed dan dat ik het in de *praktijk* bracht in mijn eigen leven. Ik heb een ongeduldig, doelgericht temperament, en een sterke drang naar zelfstandigheid en onafhankelijkheid. Ik wilde gewoon niet lang genoeg stilstaan om uit te vinden wat gebed precies inhoudt.

Een aantal jaren geleden werd ik zo duidelijk door de heilige Geest geleid op een bepaald punt, dat ik Hem niet kon negeren, tegenspreken of ongehoorzaam zijn. Hij leidde me ertoe gebed te gaan ontdekken, bestuderen en beoefenen, totdat ik het eindelijk begreep. Ik was gehoorzaam. Ik las vijftien of twintig van de belangrijkste boeken over gebed, variërend van oud tot meer recent. Ik bestudeerde bijna ieder vers in de Bijbel dat over gebed gaat.

En toen nam ik een radicale stap: ik bad.

Sindsdien zijn er twintig jaar voorbij gegaan en mijn gebedsleven is volledig veranderd. De grootste voldoening in mijn gebedsleven is niet de serie wonderbaarlijke gebedsverhoringen, hoewel dat natuurlijk geweldig is. De grootste voldoening ligt in het feit dat de kwaliteit van mijn relatie met God veranderd is. En toen ik begon te bidden, wist ik niet dat dit zou gebeuren.

God en ik waren altijd min of meer kennissen. We kwamen niet vaak bij elkaar om te praten. Maar nu zijn we vaak samen, niet voor een snel praatje, maar voor ongehaaste, diepgaande conversaties die doordringen tot in de ziel. Ik heb het gevoel dat ik God een stuk beter ken dan toen ik pas begon te bidden.

Als de heilige Geest u ertoe leidt meer over gebed te leren, dan staat u op de drempel van een geweldig avontuur. Naarmate u groeit in gebed, zal God ook meer van Zichzelf openbaren, en meer van zijn leven in uw geest ademen. En, let op mijn woorden, dat is het aspect van uw gebedservaring dat de meeste voldoening zal schenken, meer zelfs dan de antwoorden op gebed die u zeker zult ontvangen. Gemeenschap met God, vertrouwen, zekerheid,

vrede, vertroosting – al deze dingen zult u gaan ervaren wanneer u leert te bidden.

Een kanaal van Gods kracht

Door gebed verkrijgen we Gods vrede, en dat is een van de redenen waarom zelfs onafhankelijke mensen in de twintigste eeuw op hun knieën vallen en hun hart voor Hem uitstorten. Maar er is nog een andere reden. Mensen worden aangetrokken tot gebed omdat ze weten dat God zijn macht hoofdzakelijk aanwendt voor mensen die bidden.

De Schrift is vol met gedeelten die leren dat onze almachtige God klaar staat, bereid en in staat om de gebeden van zijn volgelingen te verhoren. De wonderen die de uittocht uit Egypte en de reis naar het Beloofde Land begeleidden, waren allemaal antwoorden op gebed. Hetzelfde geldt voor de wonderen van Jezus toen Hij de storm tot stilte bracht, in voedsel voorzag, de zieken genas en de doden tot leven bracht. Toen de eerste gemeente zich vormde, groeide, en zich over de hele wereld verspreidde, beantwoordde God de aanhoudende gebeden van de gelovigen om genezing en bevrijding.

Gods kracht kan omstandigheden en relaties veranderen. Hij kan ons helpen om de moeilijkheden in ons dagelijks leven aan te kunnen. Hij kan psychologische en lichamelijke wonden genezen, huwelijksproblemen oplossen, financiële noden lenigen – Hij kan in feite iedere moeilijkheid, ontmoediging, of ieder dilemma aan.

Iemand zei eens dat, als wij werken, wij werken, maar als we bidden, dan werkt God. Zijn bovennatuurlijke kracht is beschikbaar voor mensen die bidden, en die er diep van overtuigd zijn dat Hij dingen kan veranderen. Sceptici zeggen misschien dat verhoord gebed slechts toeval is, maar, zoals een Engelse aartsbisschop eens opmerkte: ‘Het is verbazingwekkend wat er allemaal toevallig gebeurt, wanneer men begint te bidden.’

De handen opgeheven naar de hemel

Ik wil graag uw aandacht vestigen op een geschiedenis in het Oude Testament die me, meer dan enig ander gedeelte in de Bijbel, ervan overtuigd heeft dat gebed veelbetekenende resultaten heeft. Deze staat in Exodus 17:8-13:

‘Toen kwam Amalek en streed tegen Israël te Refidim. En Mozes zeide tot Jozua: Kies ons mannen uit, trek uit, strijd tegen Amalek, morgen zal ik op de heuveltop staan met de staf Gods in mijn hand.

Jozua nu deed, zoals Mozes hem gezegd had en streed tegen Amalek; maar Mozes, Aäron en Chur hadden de heuveltop bestegen. En wanneer Mozes zijn hand ophief, had Israël de overhand, maar wanneer hij zijn hand liet zakken, had Amalek de overhand. Toen de handen van Mozes zwaar werden, namen zij een steen, legden die onder hem neer, zodat hij daarop kon gaan zitten; en Aäron en Chur ondersteunden zijn handen, de een aan de ene en de ander aan de andere zijde, zodat zijn handen onbeweeglijk bleven tot zonsondergang. Zo overwon Jozua Amalek en diens volk door de scherpte des zwaards.’

Mozes, Israëls beroemde leider, staat voor een crisis. Een vijandig leger is zojuist vlakbij Israëls legerplaats aangekomen met het plan Israël uit te roeien.

Mozes roept zijn bekwaamste militaire leiders bijeen om de strategie te bespreken. Na grondige beraadslaging, kondigt Mozes het plan aan. ‘Jozua,’ zegt hij, ‘neem morgen onze beste strijders, leid ze naar de vlakte om de vijand te ontmoeten, en vecht heldhaftig. Ik neem twee mannen met me mee, klim op de heuvel die over de vlakte uitziet, en hef mijn handen ten hemel. Ik zal bidden dat God moed, heldhaftigheid, coördinatievermogen en bovennatuurlijke kracht over onze troepen uitstort. Dan zal ik toekijken en zien wat God doet.’

Gods kracht komt vrij

Jozua stemt toe. Hij gelooft in gebed, en hij heeft liever een bidde-Mozes dan een heel leger achter zich. Wat er gebeurt, natuurlijk, is dat Jozua's leger de overhand heeft zolang Mozes zijn handen opheft; ze vechten met een goddelijke intensiteit die de vijand teruggedrijft.

Maar, zoals te verwachten was, worden Mozes' armen moe. Hij laat ze zakken en loopt rond op de heuvel, terwijl hij de strijd gadeslaat. Tot zijn grote schrik neemt de strijd voor zijn ogen een keer: de vijand komt langzaam terug.

Mozes heft zijn armen weer ten hemel en brengt de situatie bij de Heer. Onmiddellijk neemt de strijd weer een keer in Jozua's voordeel, en de Israëlieten drijven de vijand terug. En dan begriipt Mozes het opeens. Hij moet zijn armen in gebed opgeheven houden om de deur te openen voor Gods bovennatuurlijke tussenkomst in de strijd.

Mozes ontdekte die dag dat Gods overwinnende kracht vrijkomt door gebed. Toen ik serieus begon te bidden, ontdekte ik hetzelfde. Het komt hierop neer: als u bereid bent God uit te nodigen Zich te mengen in uw dagelijks leven, zult u zijn overwinningskracht ervaren – thuis, in uw relaties, op uw werk, op school, in de kerk, overal waar het het meest nodig is.

Die kracht kan komen in de vorm van wijsheid – een idee dat u hard nodig hebt en waar u maar niet op kunt komen. Het kan komen in de vorm van meer moed dan u zelf ooit zou kunnen opbrengen. Het kan komen in de vorm van vertrouwen, doorzettingsvermogen, een veranderde houding tegenover echtgenoot, kind of ouders, veranderde omstandigheden, en misschien zelfs regelrechte wonderen. In wat voor vorm ze ook komt, Gods overwinningskracht wordt opgewekt in het leven van mensen die bidden.

Laat zijn kracht stromen

De keerzijde van de medaille stemt tot nadenken: God kan moeilijk zijn kracht in uw leven tot uiting brengen, als u uw handen in uw zakken stopt en zegt: 'Ik kan het zelf wel aan.' Als u dat doet, wees dan niet verbaasd als u op een dag het vervelende gevoel krijgt dat de strijd een keer tegen u heeft genomen, en dat u vrijwel niet in staat bent er iets aan te doen.

Door niet te bidden snijden we onszelf af van Gods overwinningskracht, en het gevolg is vaak dat we ons overweldigd, onder de voet gelopen, terneergeslagen, zwak en verslagen voelen. Een verbazingwekkend aantal mensen is bereid met een dergelijk leven genoegen te nemen. Doe niet zoals zij. Niemand hoeft zo te leven. Gebed is de sleutel die Gods overwinningskracht in uw leven ontsluit.

Toen Mozes eenmaal het verband had gelegd tussen gebed en Gods kracht, nam hij zich voor de rest van de dag door te brengen in gebed om Gods aandeel in de strijd. Maar zijn armen werden moe. Hij wist nu dat hij zijn armen beter niet kon laten zakken; toen hij dat de eerste keer deed, werden zijn troepen voor zijn ogen terug gedreven. De twee mannen die met hem mee de berg op waren gegaan, vonden een steen waarop hij kon zitten. Toen kropen ze ieder onder een arm en hielpen Mozes om zijn armen omhoog te houden. Wat een beeld – Mozes ondersteund door zorgzame mensen die hem wilden helpen om de kracht vrij baan te geven! Het spreekt vanzelf dat Israël die dag de strijd won.

Is bidden een moeizame taak voor u? Heeft u het gevoel dat uw gebeden niet effectief zijn? Vraagt u zich af of God echt luistert? In dit boek wil ik graag de rol van een van Mozes' vrienden spelen. Ik wil u helpen uw armen omhoog te houden, totdat de dag ten einde loopt en u de overwinning heeft. Ik zou graag door God gebruikt willen worden om u te inspireren te volharden in gebed, hoe ontmoedigd u zich nu ook voelt. Ik weet dat God gebed verhoort. Hij verhoort mijn gebeden, en Hij zal de uwe ook verhoren.

Wat meer is, Hij *wil* graag van u horen. Uw gebedsavontuur begint met zijn bereidheid om te luisteren.

God is bereid

- God is druk bezig de orde in de kosmos te handhaven. Hij heeft geen belangstelling voor mijn kleine problemen.
- God zou me egoïstisch vinden als ik voor mijn eigen noden zou bidden. Als ik Hem echt liefheb, zal ik mezelf op de laatste plaats stellen.
- Ik weet dat 'het vee op duizend heuvels' aan God toebehoort, maar dat is slechts een stijlfiguur. Hij zorgt niet voor mij en ik zal Hem ook niet vragen dat te doen.

Hebt u ooit dergelijke uitspraken gedaan? Zo ja, dan bent u niet de enige, maar het is wel een tragische misvatting. Die uitspraken zijn gebaseerd op een leugen die rechtstreeks uit de hel komt – de leugen dat God niets om zijn kinderen geeft.

Jezus vertelde zijn discipelen een verhaal om hen te helpen begrijpen wat God van onze gebeden vindt. Helaas begrijpen vele mensen het verhaal verkeerd. Sommige christenen denken zelfs dat het precies het tegenovergestelde zegt van wat Jezus bedoelde. Het verhaal is opgetekend in Lucas 18:2-5:

‘Er was in een stad een rechter, die zich om God niet bekommerde en zich aan geen mens stoorde. En er was een weduwe in die stad, die telkens tot hem kwam en zeide: Verschaf mij recht tegenover mijn tegenpartij. En een tijdlang wilde hij niet, maar daarna sprak hij bij zichzelf: Al bekommer ik mij niet om God en al stoor ik mij aan geen mens, toch zal ik, omdat deze weduwe het mij moeilijk maakt, haar recht verschaffen; anders komt zij mij ten slotte nog in het gezicht slaan.’

De wanhopige weduwe

De hoofdpersoon in het verhaal is een weduwe. Nu is het nooit gemakkelijk een weduwe te zijn. In de twintigste eeuw echter is de situatie van een weduwe in de Westerse wereld gewoonlijk niet zo uitzichtloos als in het Midden-Oosten tweeduizend jaar geleden. In onze cultuur kunnen weduwen rijk zijn, zoals Jacqueline Kennedy-Onassis. Ze kunnen invloedrijke posities bekleden, zoals Clare Boothe-Luce deed. En hoewel vele weduwen met ernstige financiële problemen te kampen hebben, mogen ze in ieder geval werken, naar school gaan en bezittingen hebben.

Toen Jezus dit verhaal vertelde, was de situatie geheel anders. Een weduwe had in het algemeen geen opleiding, geen baan, geen geld, geen bezit, geen macht en geen status. Als ze een zoon had die voor haar wilde zorgen, kon ze overleven. Zo niet, dan zou ze een bedelares kunnen worden – het equivalent uit de eerste eeuw van een clochard of landloopster. Ze zou aan de rand van de samenleving staan.

In het verhaal van Jezus had de weduwe een tegenstander. Een of andere niet nader genoemde schurk uit haar woonplaats maakte haar het leven zuur. Misschien intimideerde die persoon haar lichamelijk; misschien hield hij geld vast dat gebruikt had moeten worden om haar te ondersteunen of stal hij dat.

Hoe het ook zij, de tegenstander was aan de winnende hand en zij was aan het verliezen. De weduwe had geen goede manier om zichzelf te beschermen, geen familieleden die haar benarde positie zagen en hulp boden en geen overheidsorganisatie die haar steun gaf. Ze had slechts één mogelijkheid om zich deze schurk van het lijf te houden: ze kon naar een plaatselijke rechter stappen, haar zaak bepleiten en zichzelf aan zijn goedheid overleveren. En dat besloot ze te doen.

De onrechtvaardige rechter

Dan verschijnt de tweede persoon ten tonele: de rechter. Jezus beschreef hem kort en bondig: hij vreesde God niet en had geen respect voor andere mensen.

Zonder vrees voor God had deze rechter geen verantwoordelijkheidsgevoel. Hij had geen respect voor Gods Woord, zijn wijsheid of zijn gerechtigheid. Hij maakte zich geen zorgen dat hij eens op de dag des oordeels rekenschap zou moeten afleggen van zijn beslissingen. En dus schiep hij zijn eigen gerechtigheid en nam besluiten die hem het beste uitkwamen. Zoals een geladen kanon dat aan dek afgeschoten wordt, vuurde hij waarheen hij maar wilde.

Zonder respect voor andere mensen kon het deze rechter niets schelen welke invloed zijn beslissingen hadden op de mensen die recht zochten in zijn rechtszaal. Aangezien mensen hem koud lieten, voelde hij zich vrij hen te gebruiken en te misbruiken. Hij beschouwde hen niet als broeders en zusters, maar als moeilijkheden, obstakels, problemen en een heleboel ellende. Uit zijn hele houding sprak het woord SMEERGELD.

En deze rechter was de laatste toevlucht van de weduwe.

Je bent geneigd tegen haar te zeggen: ‘Doe geen moeite en ga niet naar de rechtbank. De rechter speelt waarschijnlijk onder één hoedje met uw vijand. Hij zal u in uw gezicht uitlachen en u op straat gooien.’ Dat is natuurlijk precies wat hij deed – maar het verhaal eindigt niet met zijn weigering de zaak in behandeling te nemen.

Gerechtigheid door te blijven zeuren

Gekwetst en geschokt door het gedrag van de rechter dacht de weduwe na en nam haar situatie nog eenmaal onder de loep. Met onwrikbare vastberadenheid zei ze tegen zichzelf: ‘Ik heb geen andere keus. Deze rechter is mijn enige hoop. Op de een of andere manier moet ik hem zo ver krijgen dat hij me beschermt.’

Maar hoe kon ze dit doen? Geen hoger gerechtshof zou haar zaak willen aanhoren. Omdat ze geen geld had, kon ze de rechter zelfs niet omkopen. ‘Ik weet wat ik zal doen,’ zei ze tegen zichzelf. ‘Ik zal hem aan zijn hoofd zeuren. Iedere keer wanneer die rechter zich omdraait, zal ik recht voor hem staan. Ik zal hem volgen naar zijn huis, ik zal hem volgen naar zijn werk en ik zal hem volgen naar de renbaan. Ik zal hem op zijn huid zitten tot hij me bescherming biedt, in de gevangenis stopt of vermoordt.’

Dus deed ze dat – en het werkte! Ze zeurde de rechter aan zijn hoofd tot hij op een dag het raam van zijn kantoor opende en riep: ‘Ik kan er niet langer tegen! Laat iemand het probleem van deze weduwe oplossen. Het kan me niet schelen wat het kost. Als het maar gebeurt. Ze maakt me gek.’

Eind goed, al goed: de gewetenloze, onverschillige rechter beschermde de weduwe tenslotte tegen haar tegenstander. Hij deed dit echter niet vanuit de goedheid van zijn hart, maar alleen maar omdat ze buitengewoon goed kon zeuren.

Een volkomen verkeerde interpretatie

Lucas zegt dat Jezus dit verhaal vertelde om zijn discipelen te laten zien ‘dat zij altijd moesten bidden en niet verslappen’ (v.1). Veel gelovigen, die slechts tot zover gelezen hebben, maken een ernstige interpretatiefout. Ze beschouwen het verhaal als een allegorie en geven er de volgende uitleg aan:

Wij mensen zijn als de weduwe. We zijn arm, machteloos, zonder connecties en status en niet in staat onze problemen alleen op te lossen en we hebben het gevoel dat we nergens naar toe kunnen.

God moet dan als de rechter zijn, zo redeneren deze verblinde gelovigen verder. Hij is niet echt geïnteresseerd in onze situatie. Per slot van rekening moet Hij een heeal besturen, de harmonie tussen de engelen bewaren en harpen stemmen. Je kunt Hem beter maar niet lastig vallen, tenzij het echt belangrijk is.

Als we wanhopig zijn, kunnen we echter altijd doen zoals de weduwe: we kunnen Hem aan zijn hoofd zeuren; op de deuren van de hemel bonken; uren op onze knieën doorbrengen; onze vrienden vragen Hem ook aan zijn hoofd te zeuren. Vroeg of laat krijgt Hij er misschien genoeg van en kunnen we een zegening aan zijn stijf gesloten vuist ontfutselen. Uiteindelijk zal Hij misschien roepen: 'Ik kan er niet meer tegen – laat iemand dit probleem oplossen!'

Is dit volgens u een juiste interpretatie? Ik hoop van niet. Maar hoe vaak spreek ik niet met mensen die schijnen te denken dat God als die rechter is! Ze zijn er absoluut van overtuigd dat de grootste uitdaging van het gebed is de zoekgeraakte sleutel te vinden, waarmee op de een of andere manier de kluis met zegeningen geopend kan worden die God om de een of andere reden liever gesloten zou laten.

Ik word moe van boeken die beloven te onthullen hoe je Gods weerstand kunt breken en de onbekende weg te tonen om in zijn aanwezigheid te komen. Denkt u alstublieft nooit zo over God! Jezus heeft met dit verhaal nooit bedoeld te zeggen dat God als deze gevoelloze rechter is.

Onze God antwoordt

Wat wil het verhaal dan wèl zeggen? Jezus zelf gaf de uitleg onmiddellijk nadat Hij het verteld had. Jullie hebben gehoord wat de reactie van de onrechtvaardige rechter was, zei Hij; kijk nu eens hoe God daarmee omgaat. 'Zal God dan zijn uitverkorenen geen recht verschaffen, die dag en nacht tot Hem roepen, en laat Hij hen wachten? Ik zeg u, dat Hij hun spoedig recht zal verschaffen' (vv.7-8).

Volgens Jezus is dit verhaal geen allegorie, waar elementen in het verhaal staan voor waarheden buiten het verhaal. In plaats daarvan is het een gelijkenis – een kort verhaal dat iets raadselachtigs heeft en dat luisteraars dwingt na te denken. Deze